

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.4. Alterum ac tertium eandem in rem Christi præceptum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

prehendisse dexteram, ut eam scilicet ad sua destinata uteretur, veluti suorum consiliorum administrā. Quare quod de illo sene in vitis Patrum legimus, qui ejus manum, a quo L. 7. c. 3. variè vexatus fuerat, osculis impertiebat moriens; quod eam diceret, plurimum sibi causam bonorum, & cœlestis aditus aperiendi administram fuisse: id haftenus liceat in usum nostrum deducere, ut & ipsos adversarios nostros, quasi pretiosorum DEI munerum bajulos, gratiā ac benivolentiā complectendos putemus, & tanquam ipsam DEI nos exercentis atque erudientis manum, in ipsis agnoscere, & cum veneratione exosculari discamus.

Eodem pertinet, quod de VIRO DEI Stephano Abbate refert B. Gregorius: *Virtus patientia* (inquit) *in eo vehementer exerceverat, ita ut eum sibi amicum crederet, qui sibi molestia aliquid irrogasset. Reddebat contumelijs gratias. Omnes suos adversarios nihil aliud quam adjutores estimabat.* Cui etiam affine est, quod de semetipso fertur sub mortem testatus F. Bernardus de Quintavalle, S. Francisci filius primogenitus: se nimirum fratrem, post acceptam ab eo injuriā, amplius quam antea dilexisse. Hom: 35. in Evang: Reading. A. 1241. n. 7.

§. 4.

Alterum ac tertium eandem in rem Christi præceptum.

Altera huc pertinens, atque ex jam dictis consequens, Magistri nostri præceptio est: *Benefacite his qui oderunt vos.* Si enim, quod ait idem S. Gregorius: *Probatio dilectionis, exhibitio est operis:* affirmanda est benefactis nobis adversantium dilectio; ne legitimā hanc probatione destituta, charitatis duntaxat umbra, & simulacrum rei vacuum, non res ipsa & veritas, esse videatur.

Atque ut ad eam virtutis absolutissimæ perfectionem nos provocet Magister noster, Patris nostri cœlestis offert exemplum; qui magnificentissimā bonitate, solaris lucis ben-

benignissimam effluentiam dispensat in omnes, nullo proborum improborumve discrimine, & celestibus item in-
 tribus cæterâq; suâ beneficentiâ, etiam sceleratos, & in se-
 metipsum contumeliosos, aspergit: *Ut sitis* (inquit) *filij Pa-*
tris vestri qui in cælis est. Quasi eâ demum conditione vestri
 futuri Dei filij, & pro legitimis & ingenuis agnoscendi; si
 in actibus nostris (quod ad rem præsentem attinet) patere
 indolis ac generositatis quasdam scintillas, aut divinæ lux
 bonitatis non obscuram imaginem, & tanquam divini vul-
 tûs sui expressa quædam lineamenta, recognoverit.

Et sanè divinius nihil est, nihil quo propius ad pater-
 nam similitudinem accedamus; quàm si, ut est monitum
 Apostoli, vincamus in bono malum, & magnificentiissimo
 vindictæ genere, acceptas injurias beneficijs repensis ulci-
 scamur: diciq; possit de homine Christiano, si quâ forte
 injuriâ à fratre suo affectus est, quod de Christo S. Ambro-
 sius: *Vulnus inflatum erat, & fluebat unguentum.* Verbo
 fortassis, aut etiam facto læsus est, & (ut id quoque facit-
 mus) plagam etiam ab inimico luculentam accepit. Vulnus
 inflatum est, sed fluit unguentum; suavitas pacis, amara
 dulcedo, oleum beneficentiæ; ut non modò remittatur of-
 fensa, sed (si fieri potest: & quidni possit?) etiam beneficii
 maleficio rependatur. Sic etenim sanctus iste Doctor, bo-
 fami arbuseulæ Christum comparans, quæ compuncta un-
 guentum velut lacrymam emittit: *Sicut & Christus, inquit,*
in illo tentationis ligno illacrymabat populum, hoc est, tan-
quam balsamum lacrymâ respergebat) ut peccata nostra diluo-
ret, & de visceribus misericordia sua fundebat unguentum, &
sens: Pater, dimitte illis, quia nesciunt, quid faciunt. Tum
 illud subjungit quod modò laudavimus: *Vulnus inflatum*
erat, & fluebat unguentum, &c.

Quamobrem plerosque Sanctorum, quorum res gestæ
 sunt præ manibus, in id sollicitius incubuisse animadver-

Serm. 3. in
 psal. 118.

mus; ut si quos sibi specialiter infensos experirentur, eos non communi duntaxat cum cæteris complecterentur benevolentia, sed singularibus supra cæteros atque eximijs remunerarent officijs: haud ignari, quantum in eo positum esset, siue ad maiorem cœlestis Patris gloriam (cui id perhonorificum ac perjucundum esse scirent) siue ad perfectam sui victoriam, & Christianæ virtutis absolutionem. Quo in genere (ut alios taceam) memoratu dignum est, quod apud Thaulerum refertur de Virgine quâdam virtutis eximiæ; *Instit. c. 32.* quæ nimirum sub mortem interrogata, quibus artibus potissimum ad eam virtutis ac sanctitatis consummationem pervenisset, ingenuè respondisse fertur: tribus hisce rebus sese ad Christianæ vitæ perfectionem esse connixam. Primò enim (ajebat) afflictiones meas nulli nisi DEO quæstura. Secundò: corde semper fui liberalissima, & si quando opere non poteram, voluntatis tamen propensione præstò aderam indigenti. Tertiò: ijs à quibus læsa fui, beneficium singulare rependi, quod non fecissem, nisi ab eis læsa fuisset. Hæc illa.

Postrema præceptio: *Orate pro persequentibus & calumniantibus vos.* Quod quidem præclaræ cujusdam beneficentiæ genus est, & certum sinceræ dilectionis argumentum. Unde præclare S. Ambrosius, cum de dissimulanda ignoscendæve injuria Davidis exemplum commemorasset: *Est, serm. 7. in* inquit, *& aliud justi propositum, longè omnibus perfectius & ps. 118.* *potentius, intervenire pro persequentibus, & excusare peccantes: quod legimus in Evangelio, dicente Domino JESU, cum crucifixus esset à perfidis: Pater, dimitte illis, &c.* Quippe id, uti demonstravimus, divinus ille Magister noster, non verbo aut præcepto duntaxat, sed facto quoque atq; exemplo excellentissimè docuit; ut ei speciatim præceptio, proprii incitamenti gratiâ, adjungi possit hæc ratio: *Orate pro persequentibus vos;* ut sic discipuli Magistri vestri cœlestis,

Iestis, qui in cruce pendens, hujus disciplinæ summus ac princeps autor extitit, atque ad eam præsertim discipulos dociles, & imitandi sui studiosos requirit.

Quapropter homini perfectionis Evangelicæ studio, hoc in re præsentis commendatum esto præceptum: ut quoties nimirum is casus incidet, ut eum quis forsan contumeliâ, opprobrio, damno, maleficio quocumq; afficiat; continuò mente, aut oculis etiam in cœlum sublevis, etiam dum flagrat injuria, pro injurioso precetur DEUM, ne istam ei noxam imputet, quin ei potius beneficiat, eiq; de cœlo spiritum bonum impertiat. Quam quidem artem multiplex consequetur utilitas.

Prima: Quòd eâ ratione Domino suo similior futurus sit, qui utique in ipso tempore, quo vis ac furor inimicorum in ipsum ingruerat ut eum maximè, amanter pro ipso deprecatus est Patrem; eòq; proinde documento demonstraturus sit, nonnihil sese in Crucifixi schola ac disciplina profecisse.

Secunda: Quòd per eam industriam, continuò mentem ad DEUM convertens, atque ab injuria divertens, injuriam ipsam minùs attendet, minùs sentiet, eòque molliùs feret ac patientius.

Tertia: Quòd eo generoso charitatis actu, multum in DEI ac proximi dilectione stabiliendus atque firmandus fit, ipsamq; divinam benignitatem provocaturus, ut se specialibus beneficijs ac liberalitate prosequatur.

Postrema: Quòd hac ratione, & per hanc (ut S. Paulus appellat) vindictam cœlestem, carbones ignis super inimici caput congeret, eique DEUM conciliabit; quo fortassis, ut mente divinitus immutatâ, avertatur à contumelia, & cum læso redeat in gratiam; qui proinde eo charitatis adversùs lædentem officio, *lucratuſ erit fratrem suum* ut Salvator loquitur in Evangelio.

Quæ si generatim, & erga quemvis, etiam inimicum, vera sunt, quantò magis adversùs fratrem & DEI amicum, qui te per errorem, imprudentiam, levitatem animi, fortassis etiam nullà suà culpà, offenderit; quem utique tecum invenis in visceribus Christi, quem aspicere debes ut templum DEI, filium ejusdem Patris cœlestis, consortem gratiæ, cohæredem gloriæ; in qua sit aternùm suavissimà tibi charitate, & indissolubili amoris nexu conjungendus?

CAPVT IX.

Christi in cruce morientis imitatio.

§. I.

Imminentem mortem de manu DEI libenter ac promptè acceptare.

AD propositam in hoc capite imitationem, quæ ob rei momentum nobis debet esse commendatissima, non pauca videntur suggeri posse. Quorum primum est; ut Christi Salvatoris exemplo, qui Patri factus obediens usq; ad mortem, etiam inclinato capite tradidit spiritum, ut non necessitate (quæ verba sunt Joannis Chrysofomi) sed voluntariè se mori ostenderet: nos quoque ubi hora illa fatalis advenit, mortem de manu DEI, veluti Patris amantissimi, libenter ac promptè suscipiamus, divinæq; Legi ac imperio pronam cervicem inclinemus.

Nam si ille innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus, insuper & naturalis DEI filius, qui proinde nullo mortis debito tenebatur, tamen ut & paternæ voluntati, & immenso suo erga nos amoris satisfaceret, pro nobis morti subijci voluit, ejusque gustare amaritudinem: indignissimum erit profectò, si nos, qui non tantùm naturâ servi, sed

Rrrr